

Marion van de Coolwijk

De schim in het kasteel

δ

Hoofdstuk 1

Frankrijk, here we come!

„Nog even volhouden,!” Saskia stuurt haar kleine, rode auto van de snelweg af. Ze kijkt in haar achteruitkijkspiegel naar de vier slapende meisjes op de achterbank en stoot Daan, die naast haar zit, aan. „Wat een slaapkoppen, zeg!” Daan is het met haar eens en grinnikt. Hij slaat een grote wegenkaart open op zijn knieën.

„We moeten richting TOURS, Sas,” zegt hij en hij wijst naar de blauwe verkeersborden aan de kant van de weg.

Saskia zucht. „Ik zal blij zijn als we straks voor onze tent in het zonnetje zitten met een groot glas limonade. We zijn nu al vanaf vanochtend vroeg aan het rijden.” Daan geeuwt en draait aan de knop onderaan zijn stoel. Hij leunt met stoel en al achterover om de spieren van zijn vermoeide benen te strekken.

„Au! Kijk een beetje uit, ja!” broemt Marloes, die achter hem zit, geïrriteerd. „Mijn benen zitten al zowat in mijn nek van die lange rit naar Frankrijk.” Ze gooit haar blonde haren naar achteren en duwt zich moeizaam omhoog in de bank.

Katja, de kleinste van het stel die achter Saskia op de achterbank zit, doet haar ogen één voor één open en kijkt door het zijraampje van de auto naar buiten.

„Zijn we er al?” Haar stem klinkt schor en droog. Ze is het zat! Zeshonderd kilometer op de achterbank van een klein, stuitend autootje is

geen pretje. Ze wurmt zich langzaam omhoog in de bank en stoot Imke aan die half over haar heen hangt.

„Hé, Imke, wakker worden! We zijn er bijna!”

Het blonde meisje, dat als twee druppels water op Marloes lijkt, vliegt van schrik omhoog en kijkt verwilderd in het rond. „Eh...wat...”

Marloes geeft haar tweelingzus een knipoog.

„Was je lekker aan het dromen, zus?”

Imke laat zich met een plof tegen de rugleuning vallen en zucht. „Dat gaat jou niets aan.” Ze kijkt naar de nog steeds slapende Tanja die zacht snurkend tussen hen in ligt. „Volgens mij is jouw grote zus nog steeds aan het dromen, Katja,” fluistert ze.

Katja buigt zich voorover en glimlacht als ze het tevreden gezicht van haar zus ziet.

„Ach ja, wat schattig!”

Saskia mindert vaart. „Even stil, meiden. Hier moet het ergens zijn...wacht...ja...” Ze stuurt de auto een kleine, Franse dorpsstraat in en volgt de borden met het opschrift: **CAMPING ROYAL**. Katja, Imke en Marloes zitten op het randje van de achterbank en kijken hun ogen uit. Het is druk in het dorp.

In het schemerlicht van de avondzon zien ze groepjes Franse dorpelingen met elkaar praten. Hier en daar spelen jonge kinderen op straat. Saskia rijdt stapvoets door de straat, zodat ze zelf ook kan genieten van het Franse dorpsleven.

„Frankrijk, here we come!” schreeuwt Imke vrolijk.

Meteen krijgt ze een duw van Tanja die wakker wordt en verschrikt omhoog vliegt.

„Eh...Wat is er?” roept Tanja duf. Ze gaat moeizaam rechtop zitten. Imke gooit met een woest gebaar haar

blonde haren naar achteren. „Ik zei: Frankrijk, here we come!”

Tanja schudt haar slaperige hoofd. „Dat is Engels, gek! We zitten als het goed is in Frankrijk, hoor!”

Imke haalt haar schouders op. „Nou en? Frans... Engels...Russisch...wat maakt dat uit?

Mijn vrolijkheid is internationaal!” Om haar antwoord kracht bij te zetten, trekt ze een overdreven brede grijns op haar gezicht en kijkt Tanja met pretoogjes aan.

Saskia schudt haar hoofd. „Waar ben ik aan begonnen?” zucht ze. „Ik had jullie ouders nooit moeten beloven dat ik op jullie zou passen deze tien dagen.”

Tanja schudt haar hoofd. „Tja, eigen schuld.”

Ze denkt aan vorige week. Toen wisten ze nog van niets. De vader van Tanja en Katja Vierslag was op een middag van zijn werk thuis gekomen met de mededeling dat hij met zijn collega De Haan twee weken naar Italië moest voor zaken.

Mevrouw Vierslag vond het wel leuk om met haar man en zijn collega mee te gaan, maar maakte zich zorgen om Tanja en Katja. Tenslotte hadden de kinderen in diezelfde periode schoolvakantie en ze wilde ze niet alleen thuis laten.

Ook meneer de Haan had er moeite mee om zijn zoon Daan een tijd alleen bij de oppas te laten.

De moeder van Daan was vorig jaar overleden en hij wist dat Daan niet graag zonder zijn vader thuis was tijdens de vakanties.

Saskia stelde meteen voor om samen met Tanja, Katja en Daan een paar dagen op vakantie te gaan naar Frankrijk. Saskia werkte al een tijdje bij

de familie Vierslag als huishoudelijke hulp. Daarbij paste ze op de kinderen als meneer en mevrouw Vierslag moesten werken. De moeder van Katja en Tanja had een drukke baan bij de televisiestudio en hun vader werkte bij een groot computerbedrijf. Tanja, Katja en Daan konden goed opschieten met Saskia, die eigenlijk afgestudeerd journaliste was, maar bij gebrek aan een leuke journalistieke baan zolang bij de familie Vierslag in huis werkte en dat beviel haar prima.

Tanja, Katja en Daan zeurden net zolang over de vakantie totdat hun ouders overstag gingen. Ze mochten een paar dagen met Saskia naar Frankrijk.

Binnen een dag was alles geregeld. Meneer Vierslag reserveerde een kant en klare grote tent voor hen in Frankrijk en zocht de benodigde papieren bij elkaar. Gelukkig hadden Tanja, Katja en Daan een eigen paspoort, zodat niets een te gekke vakantie in de weg stond.

Tanka grinnikt als ze aan de beteuterde gezichten van haar buurmeisjes Imke en Marloes Zevenaar denkt toen ze het leuke nieuws kwamen brengen.

„Wat? Gaan jullie op vakantie?” had Imke geschreeuwd. „En wij dan? Hoe moet het dan met De Speurneuzen?”

Daan had niks gezegd. Hij wist niet goed of hij nou wel of niet bij detectivebureau ‘De Speurneuzen’ hoorde, sinds het laatste avontuur dat ze samen beleefd hadden.* (*zie de regenboogbende*)

Katja en Tanja Vierslag vormen samen met Imke en Marloes al heel lang een detectivebureau dat ze

de vier speurneuzen hebben genoemd. Imke en Marloes Zevenaar zijn tweelingzussen en lijken sprekend op elkaar. Toen Tanja en Katja pas in het dorp kwamen wonen, konden ze de twee bijna niet uit elkaar houden. Katja is de kleinste van het speurneuzenstel. Haar ondeugende smoeltje steekt brutaal af tegen haar steile, bruine haren die langs haar bleke gezichtje hangen. Ze is net zo oud als Imke en Marloes en ze zitten met zijn drieën in dezelfde klas. Tanja is iets ouder. Met haar lange, zwarte haren lijkt ze veel ouder dan ze is. Pas tijdens het laatste avontuur is Daan bij de Speurneuzen gekomen. Imke had zich bij het horen van de vakantieplannen van haar buurmeisjes met Daan boos omgedraaid. „Nou, ga maar lekker! Laat ons hier maar alleen achter...geniet er maar van!”

Tanja, Katja en Daan hadden zich verschrikkelijk schuldig gevoeld. Imke had best een beetje gelijk. Zonder Katja en Tanja waren de Speurneuzen niet compleet.

Voorzichtig hadden Tanja en Katja bij Saskia geïnformeerd of de zusjes Zevenaar eventueel mee konden naar Frankrijk. Na een spoedoverleg tussen alle ouders en Saskia, kregen Imke en Marloes de mededeling dat ze als de bliksem hun spullen moesten gaan pakken.

„Waarom?” hadden ze geroepen, maar bij het horen van het goede bericht waren ze in gillen uitgebarsten. „Aaah!...Te gek! We gaan naar Frankrijk!”

Ze moesten wel aan hun ouders beloven om geen gekke fratsen uit te halen.

„Denk erom,” had meneer Zevenaar op de avond voor het vertrek tegen zijn dochters gezegd.

„Geen detective-gedoe daar in Frankrijk!”

Imke en Marloes wilden alles beloven, als ze maar mee mochten. Ze zweerden plechtig dat ze geen gekke dingen uit zouden halen. Saskia en Daan waren er tenslotte ook bij, had Marloes gezegd.

Meneer Zevenaar had zijn dochters glimlachend aangekeken.

Meneer de Haan had Daan die ochtend al vroeg naar het huis van familie Vierslag gebracht, zodat ze vroeg konden vertrekken.

„Doen jullie voorzichtig!” riep mevrouw Zevenaar toen Saskia de auto startte. „Ja, mam!”

zuchtten Imke en Marloes voor de tienduizendste keer. Vijf zwaaiende volwassenen keken de wegrijdende auto na. Tonka, de hond van Marloes en Imke, jankte zacht. Imke kreeg tranen in haar ogen. Tonka kon echt niet mee naar Frankrijk. De tijd was te kort geweest om de benodigde inenting te regelen.

„Tot over tien dagen, lieve Tonka!” fluisterde ze.

„Hier is het!”

Saskia stopt de auto voor een groot bord waarop met sierlijke letters **CAMPING ROYAL** staat geschreven.

„Ik loop wel naar de receptie,” zegt Saskia.

„Wachten jullie maar even in de auto!”

„Wel ja,” zucht Marloes. „Die paar minuten kunnen er ook nog wel bij.”

Even later stapt Saskia weer in de auto en wijst naar links. „Daar tussen die bomen staat onze tent. Nummer achttien. We mogen met de auto op het kamp!”

„Gelukkig,” zegt Katja met hese stem. „Ik heb echt

geen puf meer om een eind met die zware tassen te sjouwen.”

De auto hobbelt over de zanderige bosweg naar tent nummer achttien. Met piepende remmen stopt de auto naast de tent. Saskia klopt zachtjes op het dashboard van haar auto.

„Dank je wel, trouwe dibbes!

We zijn heelhuids aangekomen!”

Imke is niet meer te houden. Ze rukt aan de hendel van het portier.

„Uitstappen allemaal!” roept ze luid.

Marloes staat als eerste buiten en snuift de frisse boslucht op.

„Mmm, heerlijk! Frankrijk ruikt zalig!”

„Ik ruik alleen maar vieze zweetkleren!”

roept haar zus die naast haar komt staan.

„Welnee,” plaagt Katja die aan de andere kant van de auto uitstapt. „Dat is de echte Franse camembert, die je ruikt!”

„Camem...wattes?”

„Camembèèèèr, ukkel, dat is kaas!”

Imke haalt haar schouders op. „Vreemd hoor... kaas die naar zweetkleren ruikt, brrr!”

Daan is ondertussen naar de tent gelopen en ritst de tent open. Hij stapt naar binnen.

De anderen volgen hem meteen.

„Te gek!” roept Daan als hij de tent van binnen ziet.

Imke laat zich op een van de bedden vallen.

„Mmm, lekker bedje. Je zou zo in slaap vallen!”

Marloes bekijkt de vier slaapruimtes.

In ieder slaapvertrek staan twee bedden.

„Hoe zullen we de bedden verdelen?”

Imke blijft roerloos liggen en doet haar ogen dicht.

Om haar mondhoeken verschijnt een vrolijk trekje.
„Ik één, jij één, Katja één, Tanja één, Daan één en
Saskia één.”

„Ja, slimmerd, maar wie gaat in welk bed?”

Saskia haalt haar schouders op en loopt naar
de auto. „Ik wil graag een slaapvertrek voor mijzelf,
dan heb ik nog een beetje privacy. Jullie zoeken
het verder maar met elkaar uit. Ik ga vast uitpakken.”
Katja maakt een diepe buiging als Saskia langs loopt.
„Jawel, edele vrouw! Tuurlijk dame!”

Proestend van de lach beginnen ze met het uitpakken
van hun spullen. Daan gooit zijn sporttas in
het achterste slaapvertrek.

„Zo, dit is afdeling ‘Heren’.”

Imke en Katja delen een slaapvertrek en Marloes
slaapt bij Tanja. Als Imke haar spullen in de tent
heeft gelegd, wandelt ze een stukje het bos in.
Nieuwsgierig bekijkt ze de andere tenten in het bos.
Verderop ziet ze iemand uit tent nummer
zeventien stappen. Het is een lange, stevige man met
halflang, zwart haar. Zijn donkere broek hangt veel
te ruim om zijn lichaam. Imke grinnikt als ze de man
naar zijn auto ziet lopen. Zijn lange, slungelig benen
zwabberen alle kanten uit. De man doet het portier
van zijn witte sportauto open en pakt een tas van
de achterbank. Imke ziet aan het nummerbord dat
de man uit Nederland afkomstig is. Schichtig kijkt
de man om zich heen. Dan merkt hij Imke op die nog
steeds op het bospad naar hem staat te kijken.
Met een doordringende blik blijft hij haar aankijken.
Imke voelt een koude rilling over haar rug lopen.
Brrr, wat kijkt die man somber. Vlug draait Imke zich
om en loopt terug naar haar eigen tent.

„Wat een chagrijn,” mompelt ze nog. „Ik heb geen behoefte aan een sikkeneurige vakantieganger.”

Na een goed half uur zit iedereen uitgeput van het uitpakken voor de tent met een groot glas limonade. De zon is achter de bomen verdwenen en het begint langzaam donker te worden. Het is stil op de camping. Hier en daar hoor je een kinderschreeuw, maar verder is het rustig. De dieren in het bos beginnen aan hun avondslaap, alleen de uil schudt zijn veren uit om op jacht te gaan.

„Oehoe! Oehoe!”

Het geluid dringt diep door in het bos.

Katja rilt van moeheid...of is het angst?

In de verte ritselen de takken.

„Ik ben eigenlijk best wel moe,” zegt Marloes gapend.

„Ik denk dat ik maar eens naar bed ga.”

Ze staat op en loopt de tent in. Even later horen de anderen haar mopperen. „Heeft iemand mijn toiletta gezien?” Imke loopt achter haar zus aan en even later stappen de twee zusjes met toiletta door het bos in de richting van de douches.

„Doen jullie wel voorzichtig?” roept Katja. Ze blijft liever in de buurt van de tent. Dat lijkt haar veiliger.

Na een kwartier zijn Imke en Marloes weer veilig bij de tent terug. Saskia zet de lege limonadeglazen in een teil en pakt haar toiletta.

„Ik ga er ook maar vroeg in. Gaan jullie mee?”

Tanja en Daan staan al met hun toiletta klaar en samen lopen ze het bospad af.

„Hé, wacht op mij,” roept Katja die niet alleen naar de douches wil lopen. Ze duikt haar slaapvertrek in en struikelt over Imke haar gympen.